

நயினை
ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன்

அபிராமி அந்தாதியும்
அபிராமியம்மை பதிகமும்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

அபிராமி அந்தாதியும்
அபிராமியம்மை பதிகமும்

பதிப்பு விபரம்

- நூலின் பெயர் : அபிராமி அந்தாதியும்
அபிராமியம்மை பதிகமும்
- வெளியீடு : நயினாதீவு ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன்
கோவில் அறங்காவலர் சபை
- முதற்பதிப்பு : 5000 பிரதிகள்
2005.05.27
- இரண்டாம் பதிப்பு : 3000 பிரதிகள்
2014.09.01
- மூன்றாம் பதிப்பு : 2000 பிரதிகள்
2019.08.20
- அச்சகம் : யுனி ஆர்ட்ஸ் பிறைவேட் லிமிட்டெட்
48B புளுமெண்டால் வீதி,
கொழும்பு - 13
தொ. பே. : 011 2330195

2 முன்னுரை

வரலாற்றுச் சிறப்புடன் அருட்பொலிவும் ஆன்மிகப் புகழும்மிக்க நயினாதீவில் அறுபத்திநான்கு சக்தி பீடங்களில் ஒன்றாகப் போற்றப்படும் புவனேஸ்வரி பீடத்தில் சுயம்பு மூர்த்தமாக எழுந்தருளி இருந்து அகில உலகத்தையும் தன்பால் ஈர்த்து அருளாட்சி செய்து கொண்டிருப்பவள் அன்னை ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்பிகை.

அவளின் திருவுருவை மனத்தில் நிறுத்தி “தஞ்சமென அடைந்தேன், தாயே உன் சேய் நான். ரஞ்சனியே ரட்சிப்பாய் கெஞ்சுகின்றேன் அம்மா என்று கூறி அவளையே தஞ்சமாக நினைந்து மனமுருகிக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி அபிராமி அந்தாதிப்பாடலை ஒதுவார் தமக்கு நல்லனவெல்லாம் தந்து ரட்சிக்கும் தகுதி அவளுக்குண்டு.

அபிராமி அந்தாதிப் பாடல்களைத் தினந்தோறும் மனமுருகிப்பாராயணம் பண்ணும் அன்பர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களை விரும்பியவாறு அளித்து ஆசீர்வதிப்பவள் அவள். தன்னை நாடிவரும் பக்த கோடிகளுக்கு அஞ்சேல் என்று அபயகரம் காட்டி அரவணைப்பவள் அவள். அடியார்களின் கண்ணீரைக் காணிக்கையாக ஏற்று கருணைபாலிக்கும் தெய்வம் என்ற பெருமை நயினை நாகபூஷணி அம்பாளுக்கு

உண்டு. இங்கு நடைபெறும் நித்திய நைமித்திய பூசை வழிபாடுகளால் அம்பாள் பூரிப்பு அடைகிறாள். பொன்னையும் புகழையும் போகத்தையும் அள்ளி அள்ளிச் சொரிகின்றாள். அமுதசுரபியாக நின்று தினந்தோறும் வருகைதரும் அடியவர்களுக்கு அன்னதானம் வழங்கி, உபசரித்து ஆறுதலளிக்கின்றாள்.

இறைவனைத் தாயாகவும் உலக நாயகியாகவும் போற்றி வணங்கும் மரபு நமது சமயத்தின் சிறப்பம்சம். தெய்வத்தைப் பெண்ணாகவும், பெண்ணை தெய்வமாகவும் போற்றிய உயர்பண்பு சைவத்தமிழ் மக்களுக்குரியது. ஒரு குழந்தையானது தனது தாயிடம் எத்தகைய நெருக்கத்தை உணருமோ அத்தகைய நெருக்கத்தை இறைவனிடமும் உணரவே தாயாக வழிபடுகின்றோம். அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் தாயன்பைச் சுரந்து அருள்பாலித்துக் கொண்டிருக்கும் தெய்வீகத்தன்மை உடையவளாகிய அன்னை நாகபூஷணியை இமைப்பொழுதும் நெஞ்சில் நீங்காதவளாக்கி அந்த அருட்சக்தியின் தனிப்பெரும் புகழை வியந்து பாடிப் பரவவேண்டும், பேசிப்புகழவேண்டும். தன்னை நன்றாக தமிழ் செய்யுமாறு என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் என்பதை நினைந்து நினைந்து வானாக, கடலாக, பூமியாக, வளர்கின்ற தீயாக, வளியுமாக, தேனாக, பாலாக சேர்ந்தினிக்கும் தேவியவள் பெருமையினை வாய் ஓயாமல் பேசிப்புகழ்ந்து அவளின் அருட்தேனை அருந்தியதும் தன்னை மறந்து தன் நாமம் கெட்டு, தலைவி தன்

தாளிணைகள் தலைப்பட்டு நிற்கும் தன்மையை இந்நூலின் மூலம் பெற்றின்புற்று பேரின்பமடையலாம்.

அன்னையின் அருளையும் அழகையும் ஆற்றலையும் எடுத்தியம்புவன தேவி மான்மியம், லலிதா ஸகஸ்ரநாமம், செளந்தர்ய லகரி, அபிராமி அந்தாதி போன்றவையாகும். இதில் சாதாரண மக்களும் எளிதாகப் படித்து உணர்ந்து பாராயணம் செய்யக்கூடிய வகையில் அமைந்தது. அபிராமி அந்தாதியாகும். இவ் ஆலய மகோற்சவ காலத்திற் இந்நூலை வெளியிடுவதால் எல்லோருக்கும் பயன் கிடைக்குமென எண்ணுகின்றோம். பிரார்த்தனை ஒன்றிலேதான் உடலும் மனமும் உயிரும் இணைப்புக் கொண்டு மானிடம் அசைக்க முடியாத சக்தியைப் பெறுகின்றது. அதனால் துன்பமும் துயரமும் தொல்லைகளும் துரத்தப்படுகின்றன. எல்லோரும் இந்நூலை படித்தின்புற்று பயன் பெறுவார்களாக

“அன்பர் என்பவர்க்கே நல்லன எல்லாம் தரும்
அபிராமி கடைக் கண்களே”

வெளியீடு :
நுயினாதீவு ஸ்ரீ நாகபுஷணி அம்மன்
கோவில் அறங்காவலர் சபை

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அபிராமிப்பட்டர் அருளிய அபிராமி அந்தாதி

காப்பு

தார் அமர் கொன்றையும் சண்பக
மாலையும் சாத்தும்தில்லை
ஊரார்தம் பாகத்து உமைமைந்தனே!
உலகுஎழும் பெற்ற
சீர்அபிராமி அந்தாதி எப்போதும்
என் சிந்தையுள்ளே
கார் அமர் மேனிக் கணபதியே!
நிற்கக் கட்டுரையே.

நூல்

உதிக்கின்ற செங்கதிர், உச்சித்
திலகம், உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்கம் மாதுளம்
போது மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக்
குங்குமத் தோயம் என்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி
என்தன் விழுத்துணையே. (01)

துணையும், தொழுந்தெய்வமும், பெற்ற
தாயும், சுருதிகளின்
பணையும், கொழுந்தும், பதிகொண்ட
வேரும், பனிமலர்ப்பூங்
கணையும், கருப்புச்சிலையும், மென்பாசாங்
குசமும், கையில்
அணையும் திரிபுர சுந்தரி
ஆவது அறிந்தனமே. (02)

அறிந்தேன் எவரும் அறியா
 மறையை, அறிந்துகொண்டு
 செறிந்தேன், உனது திருவடிக்கே:
 திருவே! வெருவிப்
 பிறிந்தேன், நின் அன்பர் பெருமை
 எண்ணாத கரும நெஞ்சால்
 மறிந்தே விழும் நரகுக்குஉற
 வாய மனிதரையே!

(03)

மனிதரும், தேவரும், மாயா
 முனிவரும் வந்துசென்னி
 குனிதரும் சேவடிக் கோமளமே!
 கொன்றை வார்சடைமேல்
 பனிதரும் திங்களும், பாம்பும்,
 பகீரதியும் படைத்த
 புனிதரும் நீயும்என் புந்தி
 எந்நாளும் பொருந்துகவே.

(04)

பொருந்திய முப்புரை, செப்புரை
 செய்யும் புணர்முலையால்
 வருந்திய வஞ்சி மருங்குல்
 மனோன்மணி! வார்சடையோன்
 அருந்திய நஞ்சு அமுதாக்கிய
 அம்பிகை! அம்புயம்மேல்
 திருந்திய சுந்தரி, அந்தரி
 பாதம்என் சென்னியதே! (05)

சென்னியது உன்பொற் திருவடித்
 தாமரை; சிந்தையுள்ளே
 மன்னியது உன்திரு மந்திரம்;
 சிந்தூர வண்ணப்பெண்ணே!
 முன்னிய நின் அடியாருடன்
 கூடி முறைமுறையே
 பன்னியது, என்றும் உந்தன்
 பரமஆகம பத்ததியே! (06)

ததியுறு மத்தில் சுழலும்என்
 ஆவி, தளர்விலதோர்
 கதியுறு வண்ணம் கருதுகண்
 டாய்! கமலாலயனும்,
 மதியுறு வேணி மகிழ்நனும்
 மாலும், வணங்கிஎன்றும்
 துதியுறு சேவடியாய்! சிந்தூர
 ஆனன சுந்தரியே! (07)

சுந்தரி எந்தை துணைவி, என்
 பாசத் தொடரையெல்லாம்
 வந்தரி, சிந்தூர வண்ணத்தினாள்,
 மகிடன் தலைமேல்
 அந்தரி, நீலி, அழியாத
 கன்னிகை, ஆரணத்தோன்
 கந்தரி கைத்தலத்தாள் மலர்த்
 தாள்என் கருத்தனவே. (08)

கருத்தன எந்தைதன், கண்ணன,
 வண்ணக் கனகவெற்பில்
 பெருத்தன, பால்அழும் பிள்ளைக்கு
 நல்கின, பேர்அருள்கூர்
 திருத்தன பாரமும்; ஆரமும்,
 செங்கைச் சிலையும், அம்பும்
 முருத்துஅன மூரலும், நீயும்அம்மே!
 வந்துஎன் முன்நிற்கவே. (09)

நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்
 நடந்தும் நினைப்பதுஉன்னை;
 என்றும் வணங்குவது உன்மலர்த்
 தாள்; எழு தாமறையின்
 ஒன்றும் அரும்பொருளே! அருளே!
 உமையே! இமயத்து
 அன்றும் பிறந்தவளே! அழியா
 முத்தி ஆனந்தமே! (10)

ஆனந்தமாய், என் அறிவாய்,
 நிறைந்த அமுதமுமாய்,
 வான் அந்தமான வடிவுடையாள்,
 மறை நான்கினுக்கும்
 தான் அந்த மான சரணார
 விந்தத் தவளநிறக்
 கானம்தம் ஆடரங்காம் எம்பிரான்
 முடிக் கண்ணியதே. (11)

கண்ணியது உன்புகழ்; கற்பதுஉன்
 நாமம்; கசிந்துபத்தி
 பண்ணியது உன்இரு பாதாம்
 புயத்தில்; பகல்இரவா
 நண்ணியது உன்னை நயந்தோர்
 அவையத்து; நான் முன்செய்த
 புண்ணியம் ஏது? என் அம்மே!புவி
 ஏழையும் பூத்தவளே! (12)

பூத்தவளே புவனம் பதி
 னான்கையும், பூத்தவண்ணம்
 காத்தவளே! பின் கரந்தவளே!
 கறைக் கண்டனுக்கு
 மூத்தவளே! என்றும் மூவா
 முகுந்தற்கு இளையவளே!
 மாத்தவளே! உன்னை அன்றி,
 மற்றுஓர் தெய்வம் வந்திப்பதே? (13)

வந்திப்பவர் உன்னை, வானவர்
 தானவர் ஆனவர்கள்;
 சிந்திப்பவர், நல் திசைமுகர்
 நாரணர்; சிந்தையுள்ளே
 பந்திப்பவர், அழியாப் பரமானந்தர்;
 பாரில் உன்னைச்
 சந்திப்ப வர்க்கு(கு) எளிதாம்
 எம்பிராட்டி! நின் தண்ணளியே. (14)

தண்ணளிக்கு என்று முன்னேபல
 கோடி தவங்கள் செய்வார்,
 மண் அளிக்கும் செல்வமோ பெறு
 வார்? மதி வானவர்தம்
 விண் அளிக்கும் செல்வமும், அழியா
 முத்தி வீடும் அன்றோ?
 பண் அளிக்கும் சொற் பரிமள
 யாமளைப் பைங்கிளியே! (15)

கிளியே! கிளைஞர் மனத்தே கிடந்து
 கிளர்ந்து ஒளிரும்
 ஒளியே! ஒளிரும் ஒளிக்கு இடமே!
 எண்ணில் ஒன்றும் இல்லா
 வெளியே! வெளிமுதற் பூதங்களாகி
 விரிந்த அம்மே!
 அளியேன் அறிவு அளவிற்கு அள
 வானது அதிசயமே! (16)

அதிசய மான வடிவுடை
 யாள்! அரவிந்தமெல்லாம்
 துதிசயஆனன சுந்தர வல்லி!
 துணை இரதி
 பதிசய மானது அபசய
 மாகமுன் பார்த்தவர்தம்
 மதிசய மாக அன்றோ, வாம
 பாகத்தை வவ்வியதே? (17)

வவ்விய பாகத்து இறைவரும்
 நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும்
 செவ்வியும், உங்கள் திருமணக்
 கோலமும், சிந்தையுள்ளே
 அவ்வியம் தீர்த்துள்ளனை ஆண்ட
 பொற்பாதமும் ஆகிவந்து,
 வெவ்விய காலன்என் மேல்வரும்
 போது, வெளிநிற்கவே! (18)

வெளிநின்ற நின் திருமேனியைப்
 பார்த்து, என் விழியும்நெஞ்சும்
 களிநின்ற வெள்ளம் கரைகண்டது
 இல்லை; கருத்தினுள்ளே
 தெளிநின்ற ஞானம் திகழ்கின்றது
 என்ன திருவுளமோ!
 ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பதும்
 மேவி உறைபவளே! (19)

உறைகின்ற நின்திருக் கோயில், நின்
 கேள்வர் ஒருபக்கமோ?
 அறைகின்ற நான்மறையின் அடியோ?
 முடியோ? அமுதம்
 நிறைகின்ற வெண்திங்களோ?
 கஞ்சமோ? எந்தன் நெஞ்சகமோ?
 மறைகின்ற வாரிதி யோ? பூர
 ணாசல மங்கலையே! (20)

மங்கலை, செங்கல சம்முலை
 யாள், மலையாள், வருணச்
 சங்குஅலை செங்கைச் சகல
 கலாமயில், தாவுகங்கை
 பொங்கு அலை தங்கும் புரிசடையோன்
 புடையாள், உடையாள்
 பிங்கலை, நீலி, செய்யாள், வெளியாள்
 பசும்பெண் கொடியே. (21)

கொடியே இளவஞ்சிக் கொம்பே
 எனக்குவம்பே பழுத்த
 படியே! மறையின் பரிமளமே!
 பனிமால் இமயப்
 படியே! பிரமன் முதலாய
 தேவரைப் பெற்றஅம்மே!
 அடியேன் இறந்து இங்கு இனிப்பிறவாமல்
 வந்து ஆண்டு கொள்ளே! (22)

கொள்ளேன் மனத்தில்நின் கோலம்அல்
 லாது, அன்பர் கூட்டம்
 தன்னை விள்ளேன்; பரசமயம்
 விரும்பேன்; வியன்மூவுலக்கு
 உள்ளே அனைத்தினுக்கும் புறம்பே!
 உள்ளத்தே விளைந்த
 கள்ளே களிக்கும் களியே
 அளியஎன் கண்மணியே! (23)

மணியே! மணியின் ஒளியே!
 ஒளிரும் மணிபுனைந்த
 அணியே! அணியும் அணிக்கு அழகே!
 அணு காதவர்க்குப்
 பணியே! பணிக்கு மருந்தே!
 அமரர் பெருவிருந்தே!
 பணியேன் ஒருவரை, நிற்பதம்
 பாதம் பணிந்தபின்னே! (24)

பின்னே திரிந்துஉன் அடியாரைப்
 பேணிப் பிறப்புஅறுக்க
 முன்னே தவங்கள் முயன்றுகொண்டேன்;
 முதல் மூவருக்கும்
 அன்னே! உலகுக்கு அபிராமி
 என்னும் அருமருந்தே!
 என்னே? இனிஉன்னை யான்மற
 வாமல்நின்று ஏத்துவனே! (25)

ஏத்தும் அடியவர் ஈரேழு
 உலகினையும் படைத்தும்
 காத்தும் அழித்தும் திரிபவராம்;
 கம்ழ் பூங்கடம்பு
 சாத்தும் குழல் அணங்கே! மணம்
 நாரும்நின் தாள்இணைக்(கு)என்
 நாத்தங்கு புன்மொழி ஏறிய
 வாறு நகையுடைத்தே! (26)

உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை;
 உள்ளம் உருகும்அன்பு
 படைத்தனை; பத்ம பதயுகம்
 சூடும் பணிஎனக்கே
 அடைத்தனை; நெஞ்சத்து அழக்கை
 எல்லாம்நின் அருட்புனலால்
 துடைத்தனை; சுந்தரி! நின் அருள்
 ஏதென்று சொல்லுவதே! (27)

சொல்லும் பொருளும் என, நட
 மாடும் துணைவருடன்
 புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடியே!
 நின் புதுமலர்த்தாள்
 அல்லும் பகலும் தொழும்அவர்க்கே
 அழியா அரகம்
 செல்லும் தவநெறியும் சிவ
 லோகமும் சித்திக்குமே. (28)

சித்தியும், சித்தி தரும்தெய்வம்
 ஆகித் திகழும்பரா
 சத்தியும், சத்தி தழைக்கும்
 சிவமும், தவம்முயல்வார்
 முத்தியும், முத்திக்கு வித்தும்,
 வித்தாகி முளைத்தெழுந்த
 புத்தியும், புத்தியின் உள்ளே
 புரக்கும் புரத்தை அன்றே. (29)

அன்றே தடுத்துஎன்னை ஆண்டுகொண்
 டாய்; கொண்ட(து) அல்லஎன்கை
 நன்றே? உனக்கினி நான்என்
 செயினும், நடுக்கடலுள்
 சென்றே விழினும், கரையேற்றுகை
 நின் திருவுளமே
 ஒன்றே! பலஉருவே! அருவே!
 என் உமையவளே! (30)

உமையும் உமையொரு பாகரும்
 ஏக உருவில்வந்துஇங்கு,
 எமையும் தமக்கு அன்பு செய்யவைத்
 தார்; இனி எண்ணுதற்குச்
 சமையங்களும் இல்லை; ஈன்றுஎடுப்
 பாள் ஒரு தாயும் இல்லை;
 அமையும், அமையுறு தோளியர்
 மேல்வைத்த ஆசையுமே! (31)

ஆசைக் கடலில் அகப்பட்டு,
 அருள் அற்ற அந்தகன்கைப்
 பாசத்தில் அல்லற்பட இருந்தேனை, நின்
 பாதம் என்னும்
 வாசக் கமலம் தலைமேல்
 வலியவைத்து ஆண்டுகொண்ட
 நேசத்தை என் சொல்லுவேன்! ஈசர்
 பாகத்து நேரிழையே! (32)

இழைக்கும் வினைவழியே அடும்
 காலன் எனைநடுங்க
 அழைக்கும் பொழுதுவந்து, 'அஞ்சல்'
 என்பாய்;அத்தர் சித்தம்எல்லாம்
 குழைக்கும் களபக் குவிமுலை
 யாமளைக் கோமளமே!
 உழைக்கும்பொழுது, உன்னையே 'அன்னையே'
 என்பன், ஓடிவந்தே. (33)

வந்தே சரணம் புகும்
 அடியார்க்கு, வானுலகம்
 தந்தே, பரிவொடு தான்போய்
 இருக்கும் சதுர்முகமும்,
 பைந்தேன் அலங்கற் பருமணி
 ஆகமும், பாகமும், பொற்
 செந்தேன் மலரும், அலர்கதிர்
 ஞாயிறும், திங்களுமே. (34)

திங்கட் பகவின் மணம்நாறும்
 சீரடி சென்னிவைக்க,
 எங்கட் கொருதவம் எய்தியவா?
 எண்ணிறந்த விண்ணோர்
 தங்கட்கும் இந்தத் தவம்எய்துமோ?
 தரங்கக் கடலுள்
 வெங்கட் பணிஅணை மேல்துயில்
 கூறும் விழுப்பொருளே! (35)

பொருளே! பொருள்முடிக்கும் போகமே!
 அரும் போகம்செய்யும்
 மருளே! மருளில் வரும்தெருளே!
 என் மனத்துவஞ்சத்(து)
 இருள்ஏதும் இன்றி ஒளிவெளி
 ஆகியிருக்கும் உன்றன்
 அருள் ஏ(து) அறிகின்றிலேன்,
 அம்புயஆதனத்து அம்பிகையே! (36)

கைக்கே அணிவது கன்னலும்
 பூவும்; கமலம்அன்ன
 மெய்க்கே அணிவது வெண்முத்து
 மாலை; விடஅரவின்
 பைக்கே அணிவது பன்மணிக்
 கோவையும் பட்டும்; எட்டுத்
 திக்கே அணியும் திருவுடை
 யான்இடம் சேர்பவளே! (37)

பவளக் கொடியில் பழுத்தசெவ்
 வாயும், பனிமுறுவல்
 தவளத் திருநகை யும்துணையா,
 எங்கள் சங்கரனைத்
 துவளப் பொருது, துடிஇடை
 சாய்க்கும் துணைமுலையாள்
 அவளைப் பணிமின் கண்டீர்
 அமராவதி ஆளுகைக்கே. (38)

ஆளுகைக்(கு) உன்தன் அடித்
 தாமரைகள்உண்டு; அந்தகன்பால்.
 மீளுகைக்(கு) உன்தன் விழியின்
 கடைஉண்டு; மேல்இவற்றின்
 மூளுகைக்(கு) என்குறை நின்குறையே
 அன்று; முப்புரங்கள்
 மாளுகைக்(கு) அம்பு தொடுத்தவில்லான்
 பங்கில் வாள்நுதலே! (39)

வாணுதல் கண்ணியை, விண்ணவர்
 யாவரும் வந்துஇறைஞ்சிப்
 பேணுதற்கு எண்ணிய எம்பெரு
 மாட்டியைப் பேதைநெஞ்சில்
 காணுதற்கு அண்ணியள் அல்லாத
 கன்னியை, காணும்அன்பு
 பூணுதற்(கு) எண்ணிய எண்ணம்அன்றோ,
 முன்செய் புண்ணியமே! (40)

புண்ணியம் செய்தனமே மனமே!

புதுப் பூங்குவளைக்

கண்ணியும், செய்ய கணவரும்

கூடி, நம் காரணத்தால்

நண்ணி இங்கேவந்து, தம்அடி

யார்கள் நடுஇருக்கப்

பண்ணி, நம் சென்னியின்மேல்

பத்மபாதம் பதித்திடவே.

(41)

இடங்கொண்டு விம்மி, இணைகொண்டு

இறுகி இளகி, முத்து

வடங்கொண்ட கொங்கை மலைகொண்டு

இறைவர் வலியநெஞ்சை

நடங்கொண்ட கொள்கை நலங்கொண்ட

நாயகி! நல்அரவின்

படங்கொண்ட அல்குல் பனிமொழி,

வேதப் பரிபுரையே.

(42)

பரிபுரச் சீறடிப் பாசாங்குசை,
 பஞ்சபாணி, இன் சொல்
 திரிபுர சுந்தரி, சிந்தூர
 மேனியள், தீமைநெஞ்சில்
 புரிபுர வஞ்சரை அஞ்சக்
 குனிபொருப் புச்சிலைக்கை,
 எரிபுரை மேனி இறைவர்செம்
 பாகத்து இருந்தவளே! (43)

தவளே இவள் எங்கள்
 சங்கரனார் மனைமங்கலமாம்;
 அவளே அவர்தமக்(கு) அன்னையும்
 ஆயினள்; ஆகையினால்,
 இவளே கடவுளர் யாவர்க்கும்
 மேலை இறைவியுமாம்;
 துவளேன், இனிஒரு தெய்வம்உண்
 டாகமெய்த் தொண்டு செய்தே. (44)

தொண்டு செய்யாது, நிற்பாதம்
 தொழாது, துணிந்(து)இச்சையே
 பண்டு செய்தார் உளரோஇலரோ?
 அப்பரி(சு) அடியேன்
 கண்டு செய்தால், அது கைதவமோ
 அன்றிச் செய்தவமோ?
 மிண்டு செய்தாலும் பொறுக்கைநன்றே.
 பின் வெறுக்கைஅன்றே. (45)

வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும்,
 தம்அடியாரை மிக்கோர்
 பொறுக்கும் தகைமை புதிய(து)அன்றே;
 புதுநஞ்சை உண்டு
 கறுக்கும் திருமிடற்றான் இடப்பாகம்
 கலந்த பொன்னே!
 மறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும்
 யான்உன்னை வாழ்த்துவனே. (46)

வாழும் படிஒன்று கண்டுகொண்டேன்:
 மனத்தே ஒருவர்
 வீழும் படிஅன்று; விள்ளும்படி
 அன்று; வேலைநிலம்
 ஏழும், பருவரை எட்டும்
 எட்டாமல், இரவுபகல்
 சூழும் சுடர்க்கு நடுவே
 கிடந்து சுடர்கின்றதே. (47)

சுடரும் கலைமதி துன்றும்
 சடைமுடிக் குன்றில் ஒன்றிப்
 படரும் பரிமளப் பச்சைக்
 கொடியைப் பதித்துநெஞ்சில்,
 இடரும் தவிர்த்(து), இமைப் போ(து)இருப்பார்
 பின்னும் எய்துவரோ
 குடரும் கொழுவும் குருதியும்
 தோயும் குரம்பையிலே? (48)

குரம்பை அடுத்துக் குடிபுக்க
 ஆவி, வெங் கூற்றுக்(கு)இட்ட
 வரம்பை அடுத்து மறுகும்அப்போது,
 வளைக்கை அமைத்து
 அரம்பை யடுத்த அரிவையர்
 சூழவந்(து), 'அஞ்சல்' என்பாய்,
 நரம்பை அடுத்த இசைவடி
 வாய்நின்ற நாயகியே! (49)

நாயகி, நான்முகி, நாராயணி,
 கை நளின்பஞ்ச
 சாயகி, சாம்பவி, சங்கரி,
 சாமளை, சாதிநச்சு
 வாயகி மாலினி, வாராகி,
 சூலினி, மாதங்கிஎன்று
 ஆயகியாதி உடையாள் சரணம்
 அரண் நமக்கே. (50)

அரணம் பொருள்என்(று) அருள்
 ஒன்(று)இலாத அசுரார்தங்கள்
 முரண் அன்(று) அழியமுனிந்த
 பெம்மானும் முகுந்தனுமே,
 'சரணம் சரணம்' எனநின்ற
 நாயகிதன் அடியார்,
 மரணம் பிறவி இரண்டும்எய்தார்,
 இந்த வையகத்தே. (51)

வையம், துரகம், மதகரி,
 மாமகுடம், சிவிகை,
 பெய்யும் கனகம், பெருவிலை
 ஆரம், பிறைமுடித்த
 ஐயன் திருமனை யாள் அடித்
 காமரைக்கு அன்புமுன்பு
 செய்யும் தவமுடை யார்க்கு)
 உளவாகிய சின்னங்களே. (52)

சின்னஞ் சிறிய மருங்கினில்
 சாத்திய செய்யபட்டும்,
 பென்னம் பெரிய முலையும்,
 முத்தாரமும், பிச்சிமொய்த்த
 கன்னங் கரிய குழலும், கண்
 மூன்றும் கருத்தில்வைத்துத்
 தன்னந் தனிஇருப் பார்க்(கு)இது
 போலும் தவம்இல்லையே. (53)

இல்லாமை சொல்லி, ஒருவர்தம்
 பால்சென்று, இழிவுபட்டு
 நில்லாமை நெஞ்சில் நினைகுவிரேல்,
 நித்தம் நீடுதவம்
 கல்லாமை கற்ற கயவர்தம்பால்
 ஒரு காலத்திலும்
 செல்லாமை வைத்த திரிபுரை
 பாதங்கள் சேர்மின்களே. (54)

மின் ஆயிரம் ஒரு மெய்வடி
 வாகி விளங்குகின்ற
 அன்னாள், அகமகிழ் ஆனந்த
 வல்லி, அருமறைக்கு
 முன்னாய், நடுஎங்குமாய், முடிவாய்
 முதல்வி தன்னை
 உன்னாது ஒழியினும் உன்னினும்,
 வேண்டுவது ஒன்றில்லையே. (55)

ஒன்றாய் அரும்பிப் பலவாய்
 விரிந்(து), இவ்வுல(கு)எங்குமாய்
 நின்றாள், அனைத்தையும் நீங்கிநிற்பாள்
 என்தன் நெஞ்சினுள்ளே
 பொன்றாது நின்று புரிகின்றவா!
 இப்பொருள் அறிவார்
 அன்(று) ஆலிலையில் துயின்ற
 பெம்மானும் என்ஐயனுமே. (56)

ஐயன் அளந்தபடி இருநாழி
 கொண்(டு), அண்டமெல்லாம்
 உய்ய அறம்செயும் உன்னையும்
 போற்றி, ஒருவர்தம்பால்
 செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமாலையும்
 கொண்டு சென்றுபொய்யும்
 மெய்யும் இயம்பவைத்தாய்: இதுவோ
 உன்தன் மெய்யருளே? (57)

அருணாம் புயத்தும், என் சித்தாம்
 புயத்தும், அமர்ந்திருக்கும்
 தருணாம் புயமுலைத் தையல்
 நல்லாள், தகை சேர்நயனக்
 கருணாம் புயமும், வதனாம்
 புயமும், கராம்புயமும்,
 சரணாம் புயமும் அல்லால்
 கண்டிலேன், ஒரு தஞ்சமுமே. (58)

தஞ்சம் பிறி(து)இல்லை ஈதுஅல்ல(து)
 என்று, உன் தவநெறிக்கே
 நெஞ்சம் பயில நினைக்கின்றிலேன்;
 ஒற்றை நீள் சிலையும்
 அஞ்ச(சு)அம்பும் இக்(கு)அலராகி நின்றாய்!
 அறியார் எனினும்,
 பஞ்ச(சு)அஞ்சம் மெல்லடியார் அடியார்
 பெற்ற பாலரையே. (59)

பாலினும் சொல்இனி யாய்!பனி
 மாமலர்ப் பாதம்வைக்க,
 மாலினும், தேவர்வணங்க நின்றோன்
 கொன்றை வார்சடையின்
 மேலினும், கீழ்நின்று வேதங்கள்
 பாடும்மெய்ப் பீடம்ஒரு
 நாலினும், சாலநன்றோ அடியேன்
 முடை நாய்த்தலையே? (60)

நாயே னையும் இங்(கு)ஒரு
 பொருளாக நயந்துவந்து,
 நீயே நினைவின்றி ஆண்டுகொண்
 டாய், நினை உள்ளவண்ணம்
 பேயேன் அறியும் அறிவுதந்தாய்;
 என்ன பேறுபெற்றேன்!
 தாயே, மலைமகளே, செங்கண்
 மால்திருத் தங்கைச்சியே! (61)

தங்கச் சிலைகொண்டு, தானவர்
 முப்புரம் சாய்த்து, மத
 வெங்கண் கரிஉரி போர்த்த
 செஞ்சேவகன் மெய்அடையக்
 கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட
 நாயகி, கோகநகச்
 செங்கைக் கரும்பும், மலரும்எப்
 போதும் என்சிந்தையதே. (62)

தேறும் படிசில ஏதுவும்
 காட்டி, முன் செல்கதிக்குக்
 கூறும் பொருள், குன்றில் கொட்டும்
 தறி, குறிக்கும் சமயம்
 ஆறும் தலைவி இவளாய்
 இருப்பது அறிந்திருந்தும்,
 வேறும் சமயம் உண்(டு) என்று
 கொண்டாடிய வீணருக்கே. (63)

வீணே பலிகவர் தெய்வங்கள்
 பால்சென்று, மிக்க அன்பு
 பூணேன்; உனக்(கு) அன்பு பூண்டு
 கொண்டேன்; நின்புகழ்ச்சியன்றிப்
 பேணேன், ஒருபொழுதும்; திரு
 மேனிப்ரகாசம் அன்றிக்
 காணேன் இருநில மும், திசை
 நான்கும், ககனமுமே. (64)

ககனமும் வானும் புவனமும்
 காண, விற் காமன் அங்கம்
 தகனம்முன் செய்த தவப்பெரு
 மாற்குத் தடக்கையும்செம்
 முகனும் முந்நான்கு இருமூன்றுளனத்
 தோன்றிய மூதறிவின்
 மகனும் உண்டாயதன்றோ?வல்லி
 நீசெய்த வல்லபமே. (65)

வல்லபம் ஒன்றறியேன்; சிறியேன்
 நின் மலரடிச்செம்
 பல்லவம் அல்லது பற்றுஒன்று
 இலேன்; பசும் பொன்பொருப்பு
 வில்லவர் தம்முடன் வீற்றிருப்பாய்,
 வினையேன் தொடுத்த
 சொல்அவ மாயினும், நின்திரு
 நாமங்கள் தோத்திரமே. (66)

தோத்திரம் செய்து தொழுதுமின்
 போலும்நின் தோற்றம் ஒரு
 மாத்திரைப் போதும் மனத்தில்
 வையாதவர் வண்மை, குலம்,
 கோத்திரம், கல்வி, குணம்குன்றி,
 நாளும் குடில்கள்தொறும்
 பாத்திரம் கொண்டு பலிக்குழலா
 நிற்பார் பாரெங்குமே. (67)

பாரும், புனலும், கனலும், வெங்
 காலும், படர்விசும்பும்;
 ஊரும் முருகு சுவைஒளி
 ஊறுஒலி ஒன்றுபடச்
 சேரும் தலைவி, சிவகாம
 சுந்தரி சீறடிக்கே
 சாரும் தவம் உடையார்
 படையாத தனம்இல்லையே. (68)

தனம்தரும்; கல்வி தரும்; ஒரு
 நாளும் தளர்வுஅறியா
 மனம்தரும்; தெய்வ வடிவும்
 தரும்; நெஞ்சில் வஞ்சம்இல்லா
 இனம்தரும்; நல்லன எல்லாம்
 தரும்அன்பர் என்பவர்க்கே,
 கனம்தரும் பூங்குழலாள்
 அபிராமி கடைக்கண்களே. (69)

கண்களிக் கும்படி கண்டுகொண்
 டேன், கடம் பாடவியில்:
 பண்களிக்கும் குரல் வீணையும்,
 கையும், பயோதரமும்,
 மண்களிக்கும் பச்சை வண்ணமும்
 ஆகி, மதங்கர்குலப்
 பெண்களில் தோன்றிய எம்பெரு
 மாட்டிதன் பேரழகே. (70)

அழகுக்கு ஒருவரும் ஒவ்வாத
 வல்லி, அருமறைகள்
 பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்
 தாள், பனி மாமதியின்
 குழவித் திருமுடிக் கோமள
 யாமளைக் கொம்பிருக்க,
 இழவுற்று நின்றநெஞ்சே! இரங்கேல்!
 உனக்கு என்குறையே? (71)

என்குறை தீரநின்று ஏத்துகின்
 றேன்;இனி யான்பிறக்கின்,
 நின்குறையே அன்றி யார்குறை
 காண்?இரு நீள்விசம்பில்
 மின்குறை காட்டி மெலிகின்ற
 நேரிடை மெல்லியலாய்!
 தன்குறை தீர, எம் கோன்சடை
 மேல்வைத்த தாமரையே. (72)

தாமம் கடம்பு; படைபஞ்ச
 பாணம்; தனுக்கரும்பு;
 யாமம் வயிரவர் ஏத்தும்
 பொழுது; எமக்கென்று வைத்த
 சேமம் திருவடி; செங்கைகள்
 நான்கு, ஒளி செம்மை; அம்மை
 நாமம் திரிபுரை; ஒன்றோ(டு)
 இரண்டு நயனங்களே. (73)

நயனங்கள் மூன்றுடை நாதனும்,
 வேதமும், நாரணனும்,
 அயனும் பரவும் அபிராம
 வல்லி அடிஇணையைப்
 பயன்என்று கொண்டவர், பாவையர்
 ஆடவும் பாடவும், பொன்
 சயனம் பொருந்து தமனியக்
 காவினில் தங்குவரே. (74)

தங்குவார் கற்பகத் தாருவின்
 நீழலில்; தாயர்இன்றி
 மங்குவார், மண்ணில் வழுவாப்
 பிறவியை; மால்வரையும்,
 பொங்குவார் ஆழியும் ஈரேழ்
 புவனமும் பூத்தஉந்திக்
 கொங்குஇவர் பூங்குழலாள்திரு
 மேனி குறித்தவரே. (75)

குறித்தேன் மனத்தில், நின்கோலம்
 எல்லாம்;நின் குறிப்பறிந்து
 மறித்தேன் மறலி வருகின்ற
 நேர்வழி; வண்டுகிண்டி
 வெறித்தேன் அவிழ்கொன்றை வேணிப்
 பிரான்ஒரு கூற்றைமெய்யில்
 பறித்தே குடிபுகுதும் பஞ்ச
 பாண பயிரவியே! (76)

பயிரவி! பஞ்சமி! பாசாங்
 குசை! பஞ்ச பாணி! வஞ்சர்
 உயிரவி உண்ணும் உயர்சண்டி!
 காளி! ஒளிரும்கலா
 வயிரவி! மண்டலி! மாலினி!
 சூலி! வராகிஎன்றே
 செயிர் அவி நான்மறை சேர்திரு
 நாமங்கள் செப்புவரே. (77)

செப்பும் கனக கலசமும்
 போலும் திருமுலைமேல்
 அப்பும் களப அபிராம
 வல்லி அணிதரளக்
 கொப்பும், வயிரக் குழையும்,
 விழியின் கொழும்கடையும்,
 துப்பும் நிலவும் எழுதிவைத்தேன்
 என் துணைவிழிக்கே. (78)

விழிக்கே அருளுண்(டு) அபிராம
 வல்லிக்கு; வேதம்சொன்ன
 வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண்(டு)
 எமக்கு; அவ் வழிகிடக்கப்,
 பழிக்கே சுழன்று, வெம்பாவங்களே,
 செய்து, பாழ்நரகக்
 குழிக்கே அழுந்தும் கயவர்தம்
 மோடு என்ன கூட்(டு)இனியே? (79)

கூட்டியவா என்னைத் தன் அடி
 யாரில், கொடியவினை
 ஓட்டியவா, என்கண் ஓடியவா,
 தன்னை உள்ளவண்ணம்
 காட்டியவா, கண்ட கண்ணும்
 மனமும் களிக்கின்றவா,
 ஆட்டியவா நடம் ஆடகத்
 தாமரை ஆரணங்கே. (80)

அணங்கே! அணங்குகள் நின்பரி
 வாரங்கள் ஆகையினால்
 வணங்கேன் ஒருவரை; வாழ்த்துகிலேன்
 நெஞ்சில்; வஞ்சகரோடு
 இணங்கேன்; எனதுஉன(து) என்று
 இருப்பார்சிலர் யாவரொடும்
 பிணங்கேன்; அறிவொன்றி லேன்; என்
 கண்நீவைத்த பேரளியே! (81)

அளி ஆர் கமலத்தில் ஆரணங்கே!
 அகிலாண்டமும் நின்
 ஒளியாக நின்ற ஒளிர்திரு
 மேனியை உள்ளுந்தொறும்
 களியாகி, அந்தக் கரணங்கள்
 விம்மிக் கரைபுரண்டு
 வெளியாய் விடின, எங்ஙனே மறப்பேன்
 நின் விரகினையே? (82)

விரவும் புதுமலர் இட்டு, நின்
 பாத விரைக்கமலம்
 இரவும் பகலும் இறைஞ்சவல்லார்,
 இமையோர் எவரும்
 பரவும் பதமும், அயிரா
 வதமும், பகீரதியும்
 உரவும் குலிசமும், கற்பகக்
 காவும் உடையவரே. (83)

உடையாளை, ஒல்குசெம் பட்(டு)
 உடையாளை, ஒளிர்மதிச்செஞ்
 சடையாளை, வஞ்சகர் நெஞ்சடையாளை,
 தயங்கும் நுண்ணூல்
 இடையாளை, எங்கள் பெம்மான்
 இடையாளை, இங்கென்னைஇனிப்
 படையாளை, உங்களையும் படையா
 வண்ணம் பார்த்திருமே. (84)

பார்க்கும் திசைதொறும் பாசாங்
 குசமும், பனிச்சிறைவண்(டு)
 ஆர்க்கும் புதுமலர் ஐந்தும்,
 கரும்பும்,என் அல்லல்எல்லாம்
 தீர்க்கும் திரிபுரையாள் திரு
 மேனியும், சிற்றிடையும்,
 வார்க்குங்கும் முலையும், முலைமேல்
 முத்து மாலையுமே. (85)

மால்அயன் தேட மறைதேட,
 வானவர்தேட நின்ற
 காலையும் சூடகக் கையையும்
 கொண்டு, கதித்தகப்பு
 வேலை வெங்காலன் என்மேல்
 விடும்போது, வெளிநில்கண்டாய்!
 பாலையும் தேனையும் பாகையும்
 போலும் பனிமொழியே! (86)

மொழிக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத
 நின்திருமூர்த்தி, எந்தன்
 விழிக்கும் வினைக்கும் வெளிநின்ற
 தால்;விழியால் மதனை
 அழிக்கும் தலைவர் அழியா
 விரதத்தை, அண்டமெல்லாம்
 பழிக்கும் படி,ஒரு பாகம்
 கொண்(டு)ஆளும் பராபரையே! (87)

பரம்என்(று) உனை அடைந்தேன்
 தமிழேனும், உன்பத்தருக்குள்
 தரம்அன்(று) இவன்என்று தள்ளத்
 தகாது; தரியலர்தம்
 புரம்அன்(று) எரியப் பொருப்புவில்
 வாங்கிய, போதில்அயன்
 சிரம்ஒன்று செற்ற கையான்இடப்
 பாகம் சிறந்தவளே! (88)

சிறக்கும் கமலத் திருவே! நின்
 சேவடி சென்னிவைக்கத்
 துறக்கம் தரும்நின் துணைவரும்
 நீயும், தூரியமற்ற
 உறக்கம் தரவந்து, உடம்போ(டு)
 உயிர்உறவு அற்(று)அறிவு
 மறக்கும் பொழு(து), என் முன்னே
 வரல்வேண்டும் வருந்தியுமே. (89)

வருந்தா வகை என் மனத்
 தாமரையினில் வந்துபுகுந்து
 இருந்தாள், பழைய இருப்பிடமாக;
 இனி எனக்குப்
 பொருந்தாத ஒருபொருள் இல்லை;
 விண்மேவும் புலவருக்கு
 விருந்தாக, வேலை மருந்தானதை
 நல்கும் மெல்லியலே! (90)

மெல்லிய நுண்இடை மின் அனை
 யானை, விரிசடையோன்
 புல்லிய மென்முலை பொன் அனை
 யானைப் புகழ்ந்து, மறை
 சொல்லிய வண்ணம் தொழும் அடி
 யாரைத்தொழும் அவர்க்கு
 பல்லியம் ஆர்த்துளமு, வெண்பகடு
 ஊரும் பதம் தருமே. (91)

பதத்தே உருகி, நிற்பாதத்திலே
 மனம்பற்றி, உன்றன்
 இதத்தே ஒழுக, அடிமை கொண்
 டாய்; இனியான் ஒருவர்
 மதத்தே மதிமயங் கேன்; அவர்
 போனவழியும் செல்வேன்!
 முதல்தேவர் மூவரும் யாவரும்
 போற்றும் முகிழ்நகையே! (92)

நகையே இஃதுஇந்த ஞாலம்எல்
 லாம்பெற்ற நாயகிக்கு
 முகையே, முகிழ்முலை மாணே
 முதுகண்; முடிவில்அந்த
 வகையே பிறவியும் வம்பே;
 மலைமகள் என்பதுநாம்;
 மிகையே, இவள்தன் தகைமையை
 நாடி விரும்புவதே (93)

விரும்பித் தொழும் அடியார்விழி
 நீர்மல்கி, மெம்புளகம்
 அரும்பித், ததும்பிய ஆனந்த
 மாகி, அறிவிழந்து,
 சுரும்பிற் களித்து, மொழிதடு
 மாறி, முன் சொன்னஎல்லாம்
 தரும் பித்தர் ஆவரென்றால்,
 அபிராமி சமயம்நன்றே! (94)

நன்றே வருகினும், தீதே
 விளைகினும், நான் அறிவ(து)
 ஒன்றையும் இல்லை; உனக்கே
 பரம்; எனக்(கு) உள்ளஎல்லாம்
 அன்றே உனதென்(று) அளித்து
 விட்டேன்; அழியாதகுணக்
 குன்றே! அருட்கடலே! இம
 வான்பெற்ற கோமளமே! (95)

கோமள வல்லியை, அல்லியந்
 தாமரைக் கோயில்வையும்
 யாமள வல்லியை, ஏதம்
 இலாளை, எழுதரிய
 சாமள மேனிச் சகலகலா
 மயில் தன்னைத்தம்மால்
 ஆமளவும் தொழு வார், எழு
 பாருக்கும் ஆதிபரே. (96)

ஆதித்தன் அம்புலி, அங்கி,
 குபேரன், அமரர்தங்கோன்,
 போதில் பிரமன், புராரி,
 முராரி, பொதியமுனி,
 காதிப் பொருபடைக் கந்தன்,
 கணபதி, காமன்முதல்
 சாதித்த புண்ணியர் எண்ணிலர்
 போற்றுவர் தையலையே. (97)

தைவந்து நின் அடித்தாமரை
 சூடிய சங்கரற்குக்,
 கைவந்த தீயும் தலைவந்த
 ஆறும் கரந்ததுளங்கே?
 மெய்வந்த நெஞ்சின் அல்லால்,
 ஒருகாலும் விரகர்தங்கள்
 பொய்வந்த நெஞ்சில் புகல்அறியா
 மடப் பூங்குயிலே! (98)

குயிலாய் இருக்கும் கடம்பா
 டவியிடை; கோலவியல்
 மயிலாய் இருக்கும் இமயாசலத்
 திடை; வந்(து)உதித்த
 வெயிலாய் இருக்கும் விசம்பில்;
 கமலத்தின்மீது அன்னமாம்
 கயிலாய ருக்(கு) அன்றுஇமவான்
 அளித்த கனங்குழையே. (99)

குழையைத் தழுவிய கொன்றையந்
 தார்கமழ் கொங்கைவல்லி,
 கழையைப் பொருத திருநெடுந்
 தோளும், கருப்புவில்லும்,
 விழையப் பொருதிறல் வேரிஅம்
 பாணமும், வெண்ணகையும்,
 உழையைப் பொருகண்ணும், நெஞ்சில்
 எப்போதும் உதிக்கின்றவே! (100)

நூற்பயன்

ஆத்தானை, எங்கள் அபிராம
வல்லியை, அண்டமெல்லாம்
பூத்தானை, மாதூளம் பூநிறத்
தானை, புவி அடங்கக்
காத்தானை, ஐங்கணை பாசாங்
குசமும் கரும்பும் அங்கை
சேர்த்தானை, முக்கண்ணியைத்
தொழுவார்க்கு ஒருதீங்கில்லையே.

முற்றிற்று.

திருக்கடவூர் அபிராமியம்மை பதிகம்

காப்பு

தூயதமிழ்ப் பாமாலை சூட்டுதற்கு மும்மதநால்
வாயைங் கரன்றாள் வழுத்துவாம் – நேயர்நிதம்
எண்ணும் புகழ்க்கடவூர் எங்கள் அபி ராமவல்லி
நண்ணும்பொற் பாதத்தில் நன்கு.

நூல்
ஆசிரிய விருத்தம்

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதுமோர்
கபடுவா ராத நட்பும்
கன்றாத வளமையும் குன்றாத இளமையும்
கழுபிணியி லாத உடலும்
சலியாத மனமும் அன் பகலாத மனைவியும்
தவறாத சந்தா னமும்
தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்
தடைகள் வாராத கொடையும்
தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலுமொரு
துன்பமில் லாத வாழ்வும்
துய்யநின் பாதத்தில் அன்பும் உதவிப் பெரிய
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்
அலையாழி அறிதுயிலு மாயனது தங்கையே!
ஆதிகட வூரின் வாழ்வே!
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிரா மியே!

காரளக பந்தியும் பந்தியின் அலங்கலும்
 கரியபுரு வச்சி லைகளும்
 கர்ணகுண் டலமுமதி முகமண் டலம்நுதந்
 கத்தூரிப் பொட்டு மிட்டுக்
 கூரணிந் திடுவிழியும் அமுதமொழி யுஞ்சிறிய
 கொவ்வையின் கனிய தரமும்
 குமிழனைய நாசியும் முத்தநிகர் தந்தமும்
 கோடுசோ டான களமும்
 வாரணிந் திறுமாந்த வனமுலையும் மேகலையும்
 மனிநூ புரப்பா தமும்
 வந்தெனது முன்னின்று மந்தகா சமுமாக
 வல்வினையை மாற்று வாயே;
 ஆரமணி வானிலுறை தாரகைகள் போலநிறை
 ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

மகரவார் குழல்மேல் அடர்ந்துகுமிழ் மீதினில்
 மறைந்து வாளைத் துறந்து
 மைக்கயலை வேண்டினின் செங்கமல விழியருள்
 வரம்பெற்ற பேர்க ளன்றோ?
 செகமுமுதும் ஒற்றைத் தனிக்குடை கவித்துமேற்
 சிங்கா தனத்தி லுற்றுச்
 செங்கோலும் மநுநீதி முறைமையும் பெற்றுமிகு
 திகிரியுல காண்டு பின்பு
 புகர்முகத்து ஐரா வதப்பாக ராகிநிறை
 புத்தேளிர் வந்து போற்றிப்
 போகதே வேந்திரன் எனப்புகழ விண்ணில்
 புலோமசை யொடுஞ்சு கிப்பர்;
 அகரமுத லாதகிவளர் ஆனந்த ரூபியே!
 ஆதிகட வூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

மறிகடல்கள் ஏழையுந் திகிரிஇரு நான்கையும்
 மாதிற்க்க் கரியெட் டையும்
 மாநாகம் ஆனதையும் மாமேரு என்பதையும்
 மாசூர்மம் ஆனதையு மோர்
 பொறியரவு தாங்கிவரு புவனமீ ரேழையும்
 புத்தேளிர் கூட்டத் தையும்
 பூமகளை யுந்திகிரி மாயவனை யும் அரையிற்
 புலியாடை உடையா னையும்
 முறைமுறைக ளாயீன்ற முதியவர்க ளாய்பழைமை
 முறைகள்தெரி யாத நின்னை
 மூவுலகி லுள்ளவர்கள் வாலையென்(று) அறியாமல்
 மொழிகின்ற தேது சொல்லாய்;
 அறிவுநிறை விழுமியர்தம் ஆனந்த வாரியே!
 ஆதிகட ளுரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

வாடாமல் உயிரெனும் பயிர்தழைத் தோங்கிவர
 அருள்மழை பொழிந்தும் இன்ப
 வாரிதியி லேநின்ன தன்பெனுஞ் சிறகால்
 வருந்தா மலேய ணைத்துக்
 கோடாமல் வளர்சிற் றெறும்புமுதற் குஞ்சரக்
 கூட்டமுத லான சீவ
 கோடிகள் தமக்குப் புசிக்கும் புசிப்பினைக்
 குறையாம லேகொ டுத்து
 நீடாழி யுலகங்கள் யாவையும் நேயமாய்
 நின்னுதர பந்தி பூக்கும்
 நின்மலி! அகிலங் களுக்(கு) அன்னை என்றோதும்
 நீலியென்(று) ஒது வாரோ?
 ஆடாத நான்மறையின் வேள்வியால் ஒங்குபுகழ்
 ஆதிகட ளூரில் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

பல்குஞ் சரத்தொட் டெறும்புகடை யானதொரு
 பல்லுயிர்க் குங்கல் லிடைப்
 பட்டதே ரைக்கும்அன் றுற்பவித் திடுகருப்
 பையறு சீவனுக்கும்
 மல்குஞ் சராசரப் பொருளுக்கும் இமையாத
 வானவர் குழாத்தி னுக்கும்
 மற்றுமொரு மூவர்க்கு மியாவர்க்கும் அவரவர்
 மனச்சலிப் பில்லா மலே
 நல்குத் தொழிற்பெருமை உண்டா யிருந்துமிகு
 நவநிதி உனக்கி ருந்தும்
 நானொருவன் வறுமையிற் சிறியனா னால்அந்
 நகைப்புனக் கேஅல் லவோ?
 அல்கலந் தும்பர்நா டளவெடுக் குஞ்சோலை
 ஆதிகட வூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

நீடுல கங்களுக்(கு) ஆதர மாய்நின்று
 நித்தமாய் முத்தி வடிவாய்
 நியமமுடன் முப்பத் திரண்டறம் வளர்க்கின்ற
 நீமனை வியாய்இ ருந்தும்
 வீடுவீ டுகடோறும் ஓடிப் புகுந்துகால்
 வேசற்(று) இலச்சை யும்போய்
 வெண்டிலகில் அரைக்கணிய விதியற்று நிர்வாண
 வேடமுங் கொண்டு கைக்கோர்
 ஒடேந்தி நாடெங்கும் உள்ளந் தளர்ந்துநின்(று)
 உன்மத்த னாகி அம்மா!
 உன்கணவன் எங்கெங்கும் ஐயம்புகுந் தேங்கி
 உழல்கின்ற தேது சொல்வாய்;
 ஆடுகொடி மாடமிசை மாதர்விளை யாடிவரும்
 ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

ஞானந்த �ழைத்துன் சொருபத்தை அறிகின்ற
 நல்லோர் இடத்தி னிற்போய்
 நடுவினி லிருந்துவந் தடிமையும் பூண்டவர்
 நவிற்கும்உப தேச முட்கொண்
 டனந்த னைத்தள்ளி எனதுநா னெனுமானம்
 இல்லாம லேது ரத்தி
 இந்திரிய வாயில்களை இறுகப்பு தைத்துநெஞ்சு(சு)
 இருளற விளக்கேற் றியே
 ஆனந்த மானவிழி அன்னமே! உன்னைஎன்
 அகத்தா மரைப்போ திலே
 வைத்தவே றேகவலை யற்றுமே லுற்றபர
 வசமாகி அழியாத தோர்
 ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்கின்ற தென்றுகாண்;
 ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

சலதியுல கத்திற் சராசரங் களையீன்ற
 தாயா கினாலெ னக்குத்
 தாயல்ல வே? யான் உன் மைந்தனன் றோ? எனது
 சஞ்சலம் தீர்த்து நின்றன்
 முலைசுரந் தொழுபா லூட்டிஎன் முகத்தைஉன்
 முந்தானை யால்து டைத்து
 மொழிகின்ற மழலைக் குகந்துகொண்டு டிளநிலா
 முறுவல்அன் புற்றிரு கில்யான்
 குலவிவிளை யாடல்கொண் டருண்மழை பொழிந்(து) அங்கை
 கொட்டி வாவென்(று) அழைத்துக்
 குஞ்சரமு கன்கந்த னுக்(கு) இளையன் என்றெனைக்
 கூறினால் ஈனம் உண்டோ?
 அலைகடலி லேதோன்று மாறாத அமுதமே!
 ஆதிகட வூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

கைப்போது கொண்டுன் பதப்போது தன்னில்
 கணப்போதும் அர்ச்சிக் கிலேன்
 கண்போதி னாலுன் முகப்போது தன்னையான்
 கண்டுதரி சனைபு ரிகிலேன்
 முப்போதில் ஒருபோதும் என்மனப் போதிலே
 முன்னிஉன் ஆல யத்தின்
 முப்போது வார்தமது பின்போத நினைக்கிலேன்;
 மோசமே போய்உ முன்றேன்
 மைப்போத கத்திற்கு நிகரெனப் போதெரு
 மைக்கடா மீதேறி யே
 மாகோர காலன் வரும்போது தமிழேன்
 மனங்கலங் கித்தி யங்கும்
 அப்போது வந்துன் அருட்போது தந்தருள்
 ஆதிகடவூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

மிகையுந் துரத்தவெம் பிணியுந் துரத்த
 வெகுளி யானதுந் துரத்த
 மிடியுந் துரத்தநரை திரையும் துரத்தமிகு
 வேதனை களுந்து ரத்தப்
 பகையுந் துரத்தவஞ் சனையுந் துரத்தப்
 பசியென் பதுந்து ரத்தப்
 பாவந் துரத்தஅதி மோகந் துரத்தப்
 பலகா ரியமுந் துரத்த
 நகையுந் துரத்தஊழ் வினையுந் துரத்த
 நாளுந் துரத்த வெகுவாய்
 நாவரண் டோடியே கால் தளர்ந் திடும் என்னை
 நமனுந் துரத்து வானோ?
 அகிலஉல கங்கட்கும் ஆதார தெய்வமே!
 ஆதிகட வூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபிரா மியே!

வெளியீடு :
நுயினாதீவு ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன் கோவில்
அறங்காவலர் சபை
தொ. பே. இல : 0213213024